

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa M. Ż. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt V ACz (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,
- 3) oddala wniosek adwokata F. K. ustanowionego z urzędu dla powódki, o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 czerwca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa M. Ż. P. przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...) o zapłatę na skutek zażalenie Powódki na punkt pierwszy postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 8 stycznia 2019 r. w pkt 1 oddalił zażalenie, zaś w pkt 2 nie obciążył Powódki kosztami postępowania zażaleniowego.

Od powyższego postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) skargę kasacyjną wywiodła Powódka, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylnie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczeniu Sądu drugiej instancji Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez jego bezzasadne zastosowanie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca wskazała przesłankę oczywistej zasadności skargi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca w niniejszej sprawie wskazała jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Należy przypomnieć, że motywy zawierające argumentację na poparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowić powinny samodzielny, wyodrębniony wywód prawny wykazujący występowanie przesłanek. W tym zakresie skarga powinna spełniać wymagania wskazane w przepisach k.p.c. oraz odpowiadać standardom utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W świetle bogatego i utrwalonego orzecznictwa ta bowiem zachodzi wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. zamiast wielu postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15).

Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., sygn. akt II CZ 89/2005, z 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 2004/06, i z 24 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 8/06). Każdorazowo na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiednich argumentów wskazujących na istnienie powyższych okoliczności.

Skarżąca w niniejszej sprawie nie sprostала powyższym wymaganiom. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazała oczywistego naruszenia przepisów prawa przez orzeczenie Sądu Apelacyjnego, ograniczając się w istocie do polemiki z tym rozstrzygnięciem przez wskazanie decyzji organów administracji publicznej i wskazanie, iż Sąd *ad quem* naruszył art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz że zakres osądzenia wcześniejszego „nie pokrywa się z zakresem rozpoznania obecnej sprawy, a nowy stan faktyczny uzasadnia merytoryczne rozpoznania powództwa (...)”. Tak sformułowana argumentacja nie stanowi profesjonalnego wywodu prawniczego wymaganego od profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym w świetle powołanych powyżej wymagań i standardów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ *in princ.* k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c.

Zważywszy ocenę treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika Skarżącej o przyznanie mu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną Skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na to, iż w orzecznictwie za utrwalony uznać należy pogląd, że czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej

pomocy prawnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, Nr 6, poz. 123).

jw